

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120210796
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5120210796.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobkyňa: M. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XX, XXX XX X., právne zastúpená: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/80/2020-103 zo dňa 25. februára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina napadnutým rozsudkom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 05.10.2020 domáhala zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z. z.“), a to vo výške 400,- eur a trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 12.04.2012 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200045161 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 36 mesačných splátkach po 85,15 eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70 % a RPMN 68,47 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná vrátiť bola 3.065,40 eur. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlady týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 29.07.2019, sp. zn. 7Csp/35/2018 žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.873,66 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z uvedenej sumy od 06.04.2017 do zaplatenie. Predmetný rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Žiline dňa 19.08.2020, sp. zn. 6Co/238/2019. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa relevantných listinných dôkazov, konkrétne žalobou a jej prílohami (na č. I. 1-26 spisu), najmä rozsudkom sp. zn. 7Csp/35/2018, sp. zn. 6Co/238/2019, odporom žalovaného (na č. I. 46-54 spisu), vyjadrením žalobkyne (na č. I. 68-71, 81-82 spisu) a vyjadrením žalovaného (č. I. 91-92 spisu). Z právoplatných rozhodnutí súdov (sp. zn. 7Csp/35/2018, sp. zn. 6Co/238/2019) mal za preukázané, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ právoplatne úspešne domohla

svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa pri súčasnom nedodržaní povinností poskytovateľa úveru z hľadiska dodržania obsahových náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere. A to jednak vo vzťahu k absencii náležitostí úverovej zmluvy o konečnej splatnosti úveru, ako aj údaj o dobe trvania zmluvy. Rovnako v zmluve v rámci údajov o schválenom revolvingovom úvere nie je údaj o RPMN za úver a termíny splátok. Pri právoplatnom konštatovaní porušenia práva žalobkyne, ktoré bolo súdom vyššie popísané, súd zohľadnil skutočnosť, že žalovaný k reparácii vzniknutého stavu nepriročil. Žalobkyňa sa domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala a úspešne jej právo bolo priznané, pričom čelila taktiež odvolaciemu konaniu, keďže žalovaný jej právo neuznával a prvostupňový rozsudok napadol odvolaním. Žalobkyňa sa musela svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia domáhať súdom, keďže žalovaný neplnil dobrovoľne a žalobkyňa bola nútená iniciovať súdne konanie jednak na súde prvej inštancie a následne čeliť odvolaciemu konaniu. Taktiež konštatoval, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé prívodiť ujmu žalobkyne ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj prívodilo, keď spotrebiteľka nad rámec svojich povinností uhradila celkovo sumu 1.873,66 eur. Pre svoju úvahu o výške primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch mal súd k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých pri svojich úvahách vychádzal, prihliadal na to akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobkyňa zdôvodňovala, aké dôkazy v tomto smere označila. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 147/2007, 6Obo302/2006, podľa ktorých napriek tomu, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok, je treba mať na zreteli, že finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť „kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel“ resp. „prihliadne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musela žalobkyňa týmto konaním žalovaného strpieť“. Súd o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalobkyňu ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaný (ďalej len „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, na základe ktorých žiadal, aby odvolací súd tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňu v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia. Namietal, že napadnutý rozsudok pokiaľ ide o určenie výšky nároku je nepreskúmateľný, pretože z obsahu a odôvodnenia nevyplýva, na základe akých úvah a dokázaných skutkových okolností a z nich vyvedených skutkových záverov a následného právneho posúdenia, súd dospel k záveru o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie v sume 400,- eur. V tejto súvislosti citoval § 220 ods. 2 CSP a poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 14/2020 z 23.06.2020, ktoré nepripúšťa rozhodovanie o nároku odhadom alebo úvahou, pričom poukázal na to, že súd prvej inštancie v napádanom rozsudku svoje rozhodnutie neodôvodnil ani tým, akým odhadom alebo úvahou sa riadil. Pretože z všeobecného a neurčitého záveru nie je možné zistiť nič, ani o úvahe súdu. Napádané rozhodnutie obsahuje všeobecné odôvodnenie o prihliadaní na konkrétne skutkové zistenia, závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, intenzitu a rozsah nepriaznivých následkov. S ohľadom na obsah rozsudku, žalovaný namietal nielen zjavnú neodôvodnenosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprimeranosť. Hoci právna úprava zdôrazňuje primeranosť finančného zadosťučinenia v už samotnom terminologickom označení (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), v napádanom rozsudku sa neuvádza, ani zmienka, aké skutočnosti súd v tomto smere zohľadnil a na základe čoho sumu 450,- eur (odvolací súd uvádza, že správne má byť suma „400,- eur“) považuje za primeranú.

3. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o výške uplatneného finančného zadosťučinenia, tento považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Vyslovila, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 8. žalovaným napádaného rozhodnutia) vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia o ktoré tiež oprel dôvodnosť požadovanej

výšky žalobkyňou, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Súd dôvodil i priznanú výšku primeraného zadostučinenia i úvahy, ktoré ho viedli k tomu, aby rozhodol o tom, že suma 400,- eur je primeraná satisfakcia za to, že sa musela brániť v súdnom konaní pred žalovaným. Zároveň doplnila, že žalovaný porušil jej práva v dôsledku čoho jej nevznikla len ujma majetková, rovnako i nemajetková ujma. Musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Ako spotrebiteľ sa pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči nej, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Je toho názoru, že výška ňou požadovaného primeraného finančného zadostučinenia je adekvátna (ak nie podhodnotená - nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnosťiam prejednaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7Csp/35/2018-112 zo dňa 29. júla 2019, v ktorom bolo preukázané, že veriteľ (dodávateľ služby) v riešenom zmluvnom vzťahu porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach, resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný doposiaľ nespochybnil záväznosť právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Žilina vo veci č. k. 7Csp/35/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina č. k. 6Co/238/2019. Tieto nenapadol mimoriadnym opravným prostriedkom, ale naopak, zachoval sa v zmysle výrokov uvedených rozhodnutí. Predmetné rozhodnutia konštatovali porušenie povinnosti zo strany žalovaného, ich existencia potvrdzuje skutočnosť, že spotrebiteľ sa porušenia týchto povinností pred súdom úspešne domohol a vo veci existuje príčinná súvislosť, pretože súdy zaviazali žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia práve z dôvodu, že porušil povinnosti stanovené zákonom. Všetky podmienky v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. boli splnené. Čo sa týka inštitútu finančného zadostučinenia poukázala na niektoré rozhodnutia krajských súdov /rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.05.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6Co/99/2018 zo dňa 27.06.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6Co/22/2018 zo dňa 28.03.2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 7Co/350/2015 zo dňa 31.03.2016./ Zároveň uviedla, že vyššie označená rozhodovacia línia je plne v súlade s rozhodovacou líniou Najvyššieho súdu SR, napríklad s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý k podstate primeraného zadostučinenia, uviedol že „...Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú.“ Žalobkyňa má za to, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Vzhľadom na uvedené, navrhla odvolaciemu súdu, aby tento napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyni vo výške 100 %.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne, opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie zákona upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom daného finančného zadostučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Odvolací súd uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania,

ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať i z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 k priznaniu finančného zadosťučinenia uviedol, „... že zákon neustanovuje žiadne špeciálne podmienky pre jeho priznanie. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy.“

6. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Podľa názoru odvolacieho súdu za jedinú, objektívnu a exaktnú kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil rozsudok (v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP), pokiaľ ide o určenie výšky nároku, či rozsudok je v tejto časti preskúmateľný a či je možné z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyvodiť, na základe akých úvah súd vychádzal, keď dospel k záveru o existencii nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v sume 400,- eur.

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V súvislosti s dostatočným odôvodnením pokladá odvolací súd za potrebné uviesť, že rozsah povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

10. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že podmienky v zmysle ust. 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyňi, vo forme úspešného uplatnenia porušenia práva ako spotrebiteľa, splnené boli. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ právoplatne úspešne domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa, pri súčasnom nedodržaní povinností žalovaného, z hľadiska dodržania obsahových náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere. Tento záver vo svojom odvolaní nenamietal ani odvolateľ. Súd prvej inštancie po zistení splnenia formálnej podmienky vyžadovanej zákonom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, vzhľadom na individuálnu povahu sporu žalobkyne, priznal žalobkyňi finančné zadosťučinenie v celej ňou uplatnenej výške, a to v sume 400,- eur.

11. Pri právoplatnom konštatovaní porušenia práva žalobkyne, ako aj pri rozhodovaní o výške sumy primeraného zadosťučinenia za porušenie práva žalobkyne, vychádzal súd prvej inštancie z listinných dôkazov, konkrétne zo žaloby a jej príloh, najmä však z rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/35/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina č. k. 6Co/238/2019, z odporu žalovaného, vyjadrenia žalobkyne a vyjadrenia žalovaného. Pre svoju úvahu o výške primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch mal k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností,

z ktorých pri svojich úvahách vychádzal, prihliadal na to akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobkyňa zdôvodňovala, aké dôkazy v tomto smere označila. Súd prvej inštancie o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažoval v intencióch daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Taktiež zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa sa domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala a úspešne jej právo bolo priznané, odvolacím súdom potvrdené. Zároveň, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo, keď spotrebiteľka nad rámec svojich povinností uhradila celkovo sumu 1.873,66 eur.

12. Odvolací súd s poukazom na uvedené je toho názoru, že súd prvej inštancie svoje myšlienkové pochody dostatočne odôvodnil, pričom jasne a zrozumiteľne aj keď vo všeobecnej rovine vyjadril z čoho vychádzal pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a preto odvolací súd nemá dôvod vstupovať do tejto jeho úvahy. Uvedené rozhodnutie nepokladá za nepreskúmateľné. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal neodôvodnenosť sumy priznaného nároku a jej zjavnú neprímeranosť. Bližšie však svoje tvrdenia s poukazom na obsah rozsudku nerozvinul. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu vrátane úvah prvoinštančného súdu, ktoré ho viedli k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru, že suma primeraného finančného zadosťučinenia priznaná v základnom konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, taktiež zodpovedá svojmu účelu - poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi, prípadne môže odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Taktiež, že vzhľadom na žalobkyňou požadovanú a zároveň i súdom priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia oproti priznanému právu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.873,66 eur, nepredstavuje táto suma, ani neopodstatnené a neprímerané obohacovanie sa žalobkyne.

13. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)